

Geselecteerden Blind Date Azertyfactor

11 november 20018 – Boekenbeurs

Gerechtigheid

Dit was het dan. Met mijn jas aan ga ik naar de grote deur in het midden van het kantoor en ik klop aan.

‘Ja!’

‘Dag Meneer Wolfskamer. Het is vandaag mijn laatste dag.’

‘Oh, is dat vandaag?’ De directeur duwt zich op uit zijn leren stoel en loopt om zijn bureau heen. Op het eikenhouten blad staat een beeldscherm, een fotolijst met de rug naar me toe en een fles rode wijn. ‘Bedankt voor je inzet, knul.’

‘Graag gedaan, meneer,’ zeg ik en strek mijn arm uit.

‘We sturen je nog een referentiebrief. En mocht er binnenkort een vacature vrijkomen, schroom dan niet te solliciteren.’

De man pakt mijn hand en schudt hem stevig waardoor zijn jasje tegen zijn bolle buik bungelt, al blijven de grijze dunne slierten op zijn hoofd strak achterover zitten. Hij zal zelf toch ook wel doorhebben dat hij dat lange haar niet meer kan hebben?

‘Zal ik doen, meneer Wolfskamer. Tot ziens.’

Ik loop over het grijze tapijt richting de uitgang. Achter de glazen wanden zitten mensen te vergaderen en te typen. Ik heb daar niets meer mee van doen.

‘Zeg Theresa, komt er binnenkort nog een nieuwe stagiaire?’ hoor ik Wolfskamer vragen.

Ik loop het kantoor uit, ga drie trappen af en stap naar buiten. Het is bewolkt en er staat een stevige wind. Ik begin er tegenin te struinen, de stad in. Wat moet ik tegen Babette zeggen? Schat, ik heb nog steeds geen baan, maar wel een referentiebrief, althans die komt eraan, dus het komt goed, dat belooft ik. Ze zal lief naar me knikken en me vertellen dat ze in me gelooft, maar er is gewoon geen baan meer over tijdens deze kutcrisis. Heel mijn leven heb ik alle fases netjes doorlopen: ik heb mijn best gedaan op de basisschool, mooie punten behaald op het atheneum, bedrijfseconomie gestudeerd, keurig stagegelopen en nu heb ik nog niks. ‘Bedankt voor je inzet, Michael,’ hoor ik Wolfskamer zeggen. De klootzak. Een half jaar heb ik me voor hem de tyfus in gewerkt, voor een maandelijkse vergoeding waar hij wekelijks van uiteten gaat en nu schuift hij me zo aan de kant. Hij is godverdomme al met de volgende bezig. Ik ga een brug over en stop in het midden. Het water is donker, het rimpelt niet maar stroomt wel, het gaat onder me door, zo langzaam en geruisloos als de hele wereld langs me heen beweegt.

Mijn moeder zegt altijd dat ik vroeger een driftkikker was, dat wanneer ik iets wilde hebben, ik op mijn lip beet en er nog harder voor knokte, als het moest letterlijk. Samen zijn met Babette is het enige wat ik wil. Zij heeft wel een baan aangeboden gekregen, maar goed, haar blonde haren en blauwe ogen zou iedereen aannemen. Al vanaf de middelbare school weet ik hoe andere gasten naar haar kijken. En op dat Management Traineeship van haar lopen veel aasgieren rond met veel geld en vlotte babbels. Wat kan ik doen? Het water wordt me te donker. Ik stap verder. De wind suist door de straten. Diep adem ik in en uit. Ik kan haar niet verliezen. Ik zal haar niet verliezen. Rechtsaf dan maar.

Aan de overkant loopt een kerel in een lange jas. Hij draagt leren schoenen met gouden gespen en zijn dunne haar wappert alle kanten op. Waar zou hij heengaan? Wat moet zo'n vent nu weer hebben? Ik zet aan en steek de straat over. De man slaat de hoek om. Ik volg hem, op gepaste afstand. Hij stapt een sigarenwinkel binnen. Ik ga naast de deur staan en draai mezelf naar de muur. Het zijn dat soort klootzakken die alles voor zichzelf houden. Zij sluiten de wegen naar boven af voor hardwerkende jongens zoals ik. De elite houden de mogelijkheden open voor eigen kringen en vanavond wil deze lul daar een sigaar op roken, vast en zeker met een wijntje erbij. Twee glazen klinken en een mooie blondine lacht. Godverdomme! Voor je het weet blijf je met lege handen achter en zitten zij met hun gore tengels aan je wijf!

'Kan ik hier pinnen?' hoor ik een man in de winkel vragen met een air.

'Nee,' wordt er geantwoord.

Hakken klakken gehaast over de tegels bij me weg. Ik ga erachteraan. De pinautomaat is aan het einde van de straat. Het is rustig hier midden op de dag. De man stopt zijn pasje in de gleuf. Wat ga je vanavond aan Babette vertellen? Dat je een loser bent die niks heeft? En die lul dan? Mag hij gewoon verder leven in zijn rijke stinkwereld? Ik zet mijn capuchon op. Nu is Babette nog bij je, nu kan het nog. De man toetst zijn pincode in. Een trom slaat op mijn borst. Mijn spieren spannen en ik ren recht vooruit. De man wil zich omdraaien, maar ik beuk hem vol in zijn zij. Zijn hoofd knalt tegen de muur en hij valt op de grond. Ik toets het getal 1000 in. De man kreunt. Ik zet mijn voet op z'n keel. Hij grijpt naar mijn knie. De spanning schiet vanuit mijn ruggenwervel naar mijn benen en ik duw harder. De automaat piept. Ik trek het geld eruit, haal m'n voet van de man af en trap hem in z'n maag. Met een zware kreun schiet hij in een foetushouding. Wie is er nou de loser? Ik ren weg. Pas wanneer ik ver genoeg ben wandel ik verder naar het station. Mijn rug rilt nog. In de trein ga ik naar de wc. Ik haal het geld uit mijn jaszak. De briefjes trillen in mijn handen. Het zijn er veel. Misschien moeten Babette en ik vanavond eens uit eten gaan. We hebben wat te vieren.

Cliff de Rouw

Dies irae* (*dag van toorn)

Het meisje deed een verdienstelijke poging om te verdwijnen achter de populierenstam, wat gezien haar scharlakenrode jasje en grote rugzak een behoorlijke uitdaging was. Ze hurkte neer in het natte gras en beefde. Het was zo'n herfstdag die op zijn verraderlijke windvlagen het vooruitzicht op de winter met zich meedroeg.

Voorzichtig legde het meisje de rugzak neer. De tuba die erin zat, was nog van haar grootvader geweest. Sinds kort fietste ze er elke woensdagnamiddag mee naar de muziekschool, over het wegje door de 'kwachten', zoals haar grootvader deze modderige velden noemde.

Op woensdagnamiddag kwam het meisje maar een enkele andere fietser tegen, en dat was hij. De jongen met de grijze wollen jas en de ratelende fietsketting. Het meisje schatte hem iets ouder dan zij. Verder wist ze niets over hem. Behalve dan hoe zijn lach aanzwol naarmate hij dichterbij kwam fietsen, en hoe haar voeten dan bijna van haar pedalen trilden. Hoe onverwacht zijn hand aanvoelde als hij haar van haar fiets duwde, ongeacht hoe vaak dat al gebeurd was. Hoe zijn ademhaling versnelde wanneer hij haar door de velden achternazat. Hoe hij de ene keer met takken naar haar gooide en haar de andere keer in een modderpoel duwde. Hoe hij haar namen gaf die niet de hare waren. Seut. Trut.

En hoe ze door zijn schuld altijd te laat in de muziekles kwam en haar rode ogen en vuile kleren verantwoordde met steeds onzinniger klinkende smoezen.

Maar hun laatste ontmoeting herleidde al die voorvallen tot beuzelarijen. Vorige week had de jongen immers de rugzak van het meisje tegen de grond gekeild, waardoor er een deuk in de tuba zat. Met een gekwetste blik had haar grootmoeder haar 's avonds onvoorzichtigheid verweten. Maar het meisje had gezwegen en troost gevonden in de wetenschap dat het nog erger had gekund. Want toen de jongen vertrokken was en ze de tuba was gaan oprapen, bleek hij net niet in een kuil gevallen te zijn, die deels verscholen zat achter een stapel herfstbladeren. De bodem was modderig en moeilijk te zien, maar heel diep leek de put niet. Wie er met een vaart in zou vallen, zou zich echter flink kunnen bezeren. Bovendien zouden de gladde blaadjes en de zompige grond het knap lastig maken om er weer uit te klimmen.

De volgende dagen had de put de gedachten van het meisje naar zich toe gezogen, tot er een glashelder plan was gerijpt. Ze had zich die middag gehaast, zodat ze de put nog kon gaan bekijken voor ze de jongen zou tegenkomen. Ze moest er zeker van zijn dat haar geheugen de kuil niet breder of dieper had gemaakt dan hij werkelijk was. Maar haar herinnering had haar niet teleurgesteld: de put lag er perfect bij. Tevreden was ze achter de populier gaan zitten.

Niet veel later bezweek het geluid van de ruisende wind onder dat van een ratelende fietsketting. Zodra het geluid hard genoeg was, sprong het meisje tevoorschijn. De jongen kneep zijn remmen dicht en sprong grijnzend van zijn fiets.

‘Aha, zit je daar! Gaan we vandaag verstoppertje spelen?’

Het meisje kneep haar handen samen tot klamme vuisten, maar bleef verder bewegingloos staan. De jongen beende naar haar toe. Hij zag haar rugzak liggen en wees ernaar.

‘Heeft je oma koekjes voor je gebakken? Of heb je je trompetje weer bij? Laat mij daar maar eens even op spelen’, lachte de jongen en hij reikte naar de rugzak.

Het meisje verheugde zich om die voorspelbaarheid. Vliegenvlug greep ze de rugzak en snelde ze ervandoor. Met hoge passen volgde ze de route die ze zich had ingebeeld. Voor het eerst schonk ze nauwelijks aandacht aan de gejaagde tred achter haar.

In haar hoofd telde ze de stappen af: nog vijf, nog vier. Ze keek vlug over haar schouder, om er zeker van te zijn dat de jongen vlakbij was. Nog drie, nog twee, nog één.

Het meisje sprong en zag zichzelf als in een vertraagde filmscene, met haar benen in een sierlijke spreidstand boven de put, de punt van haar rechtervoet nog net niet geaard met de rand van het gat, terwijl de voeten van de jongen achter haar in het ijle traptten, zijn handen tevergeefs graaiend naar haar rode jas.

Het was sneller voorbij dan het meisje verwacht had. De gil deed de kraaien opvliegen uit de populieren. Toen ze zich omdraaide, was er niemand meer te zien. Ze zette zich schrap voor de verwensingen die de jongen haar zou toewerpen, en zijn zielige hulpgeroep dat ze kil zou negeren. Maar uit de put kwam niets dan stilte. Het meisje voelde zich plots misselijk en zonder nog naar de put te kijken, haastte ze zich naar haar fiets. Ze trapte zo hard dat de wind tranen uit haar ogen sneed. Bij de eerste huizen bleef ze uitgeput staan.

Een oude man die op pantoffels zijn brievenbus ging legen, slofte met opgetrokken wenkbrauwen naar haar toe. ‘Alles goed, meiske? Er is u toch niets overkomen in de kwachten, hè?’

De voeten van het meisje leken aan de grond vast te vriezen. Ze schudde haar hoofd.

‘Gelukkig maar’, knikte de man. ‘In die velden zitten gevaarlijke beesten, hoor. Ze roven verdomme al mijn kippen.’

De man kwam naast het meisje staan. Zijn adem rook naar koffie en sigaretten.

‘Ik heb een paar vallen uitgezet, daarachter. Vossenklemmen.’

Hij legde zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Niet tegen de groenen zeggen, hè meiske. Maar ik zal die verdomde hufters mores leren. Begrijpt ge?’

De man lachte enkele gele tanden bloot. Het meisje deinsde achteruit en dwong haar voeten tot fietsen.

Een plotse windvlaag droeg vanuit de kwachten een ijzig gehuil met zich mee. Het meisje met de scharlaken jas verloor bijna haar evenwicht toen ze met grote ogen achterom keek. Ze zag

alleen de man, die in het midden van de straat een vreugdesprong maakte op zijn pantoffels, en hartstochtelijk riep: 'Ik heb er ene gevangen, godverdomme!'

Joris Doerack

Sanseveria

Ik adopteerde een sanseveria uit het plantenasiel.

Prachtig woord vind ik dat: sanseveria.

Ik koos haar voor haar naam en omdat ze met voorsprong de hipste plant is.

Eentje die doet denken aan oude volkscafés en De Helaasheid der Dingen.

Zelf ben ik dat niet: hip.

Nooit geweest.

Tenzij dan retrospectief. Op mijn twaalfde droeg ik kleren waar hipsters nu veel geld voor neertellen in vintagezaken waar ook hazelnootlatte en végé carrotcake over de toog gaan.

Qua timing zit ik er al eens naast.

'Maar nu heb ik een sanseveria', denk ik terwijl ik in een café van mijn koffie nip.

Ik vraag me af of mensen het al een beetje aan mij kunnen zien.

Aan de tafel naast me zitten twee mannen te brainstormen over een nieuw televisieformat.

Even word ik verblind door hun aura. Of ego?

Ik heb zin om hen het woord 'sanseveria' toe te fluisteren.

Of om een joekel van een exemplaar tussen hen in op tafel te zetten, in plaats van de vetplant die er nu staat.

Ik vraag me af hoe je creatief kan brainstormen met een vetplant voor je neus. En dan een selfie voor op Instagram en Twitter. Hashtag wij zijn briljant. Met een vetplant op de foto.

Nee echt, ik breek een lans voor de sanseveria. Ik roep haar uit tot plant van het jaar. Wat zeg ik, van de eeuw. Wat zeg ik, van alle tijden.

En dat ik wàt fier ben dat ik er één in huis heb.

Hashtag wij zijn hip.

Vanessa Daniëls

Een mogelijk begin van mijn biografie

Ongeveer twintig jaar geleden werd ik geboren in de stad die naar zetmeel en verschaald bier ruikt, de stad met de twee fabrieken. Het was omstreeks carnaval dat mijn moeder me uit haar vaginaal kanaal stortte, nog snel mijn vader vervloekend, want god-wist waar die smeerlap toen weer uithing. Later hoorde ik dat de bevalling een race tegen de tijd was geweest. Het kon niet snel genoeg gaan! Zowel mijn moeder als de verloszuster hadden namelijk nog plannen om die avond, zoals iedereen, de stad in te trekken. Wat een idee ook om net op de eerste dag van carnaval een kind ter wereld te werpen! Alsof de mensen nog niet genoeg werk hadden met het aanbrenge van overdadige mascara, het aantrekken van visnetkousen en het dragen van zilverkleurige pruiken. En dan zwijg ik nog over het feit dat zij dit drie dagen op een rij moesten doen. Of drie dagen aan een stuk, zoals mijn vader. Alsof dat alles nog niet genoeg was, vond ik het goddomme opeens nodig om drie weken te vroeg uit mijn moeder te kruipen ... levenslustige smeerlap die ik toen was.

Enfin. Dat was om maar even te schetsen hoe slecht ik ben in het inschatten van het juiste moment, zo vroeg in mijn leven al. Mijn vader – die er weldegelijk was, zij het slechts van tijd tot tijd – vond het later, toen ik pas veertien geworden was, nog eens nodig om op te merken hoe erbarmelijk het gesteld was met mijn timing.

‘Zeg smeerlap, gij weet uw momenten ook nogal te kiezen’, zei hij tegen mij.

‘Maar meneer,’ zei het schoolhoofd, overigens een enorme zeikerd, tegen mijn vader, ‘het gaat helemaal niet om dit moment! Het wangedrag van uw zoon is al ettelijke maanden, om niet te zeggen jaren, aan de gang. Afgelopen vrijdag was simpelweg de druppel die de emmer heeft doen overlopen ... twee jongens in het ziekenhuis slaan en de kuisvrouw verkrachten. U moet begrijpen: wij zijn geen strenge school, maar dat gaat ons toch enkele bruggen te ver. U mag blij zijn dat er geen klachten zijn ingediend tegen uw zoon. Het is immers niet niks wat hij heeft uitgevreten. Ik vrees dan ook dat we hier voor uw zoon niet veel, om niet te zeggen niks, meer kunnen betekenen. Het lijkt me beter als u op zoek gaat naar een nieuwe school voor hem. Tot die tijd blijft hij onherroepelijk geschorst.’

‘Wat!’ schreeuwde mijn vader daarop. ‘Dus u vertelt mij dat die smeerlap al maanden, jaren, met zijn streken aan de gang is?’

‘Exact meneer’, opperde het schoolhoofd, overigens een enorme zeikerd, fier.

‘Dus’, recapituleerde mijn vader ijzig kalm, ‘dat is al maanden aan de gang en u vindt het ineens, net nu, op de dag dat de eendracht tegen de ratten shot, nodig om mij daarvoor te laten langskomen? Voelt u zich wel goed in uw hoofd, zeikzak?’

‘Het spijt me, meneer ... wij zagen geen andere optie ... na dat incident ... u moet begrijpen ... wij kunnen hier niks meer voor u doen ... ik vrees ... uhm ... dat het hier stopt voor u en uw zoon.’

‘Is dat zo?’ zuchtte mijn vader gelaten.

Daarna heeft hij dat hele directiekantoor, inclusief het schoolhoofd zelf, overigens een enorme zeikerd, kort en klein geslagen. Als er al iets was waardoor ik van mijn vader hield – en ik betwijfel ten zeerste of zoiets er wel was – dan was het wel het feit dat hij me nog steeds wist te verrassen met de brute, ongeremde kracht van zijn vuisten. Er ging iets robuusts in hem schuil, een soort van verloren natuur.

‘Hier stopt het.’ Dat waren de laatste woorden geweest. Daarmee moest ik het doen, en met niet meer dan dat: daar eindigde mijn carrière bij het koninklijk technisch atheneum van de stad met de geur van zetmeel en verschaald bier. Ik kan niet ontkennen dat het feit dat ik van school werd weggestuurd verdriet in me losmaakte. Zoveel herinneringen, mooie herinneringen, kregen zo’n abrupt en onpersoonlijk einde. Dat deed me wel wat ... want ik had daar nog wel zo lekker geneukt in de toiletten en de klaslokalen ... en ik had daar nog wel zo goed geknokt met jongens die enkele koppen groter waren dan ik.

En dat alles ... weg ermee, de vuilbak in. Zo ging het leven.

Niet lang daarna heb ik naast mijn school ook mijn familie moeten verlaten. Op een dag kwam er zo’n vent langs met een das en een aktetas en een glimlach die smeekte om een ander leven. Een leven zonder iedere dag zeurende marginalen in zeugstegen.

De man vertelde me dat iemand hem had bericht over de toestand in onze familie. Wat hij precies met die toestand bedoelde, wist ik toen nog niet. Ik dacht, echt waar, dat dit het leven was en dat er geen andere variant van bestond: vader en moeder aan de zuip, kind vroeg of laat ook. Dat was hoe ik het in mijn hoofd had geprent. Maar dat bleek dus niet zo, want die kerel met die das en die aktetas en die glimlach vertelde me over een leuke familie in een naburige socialistische stad. Moeder en vader dronken ginder blijkbaar niet en ik zou naar een school in de stad kunnen gaan, in een richting die wellicht beter bij me paste. Want ik was lang geen dom individu. Althans, dat was wat die kerel met zijn das en zijn aktetas en zijn glimlach me vertelde. Ongelijk kon ik hem niet geven. Ik begreep namelijk al op jonge leeftijd dat ik over prima hersenen beschikte, ook al vertikte ik het ze te gebruiken.

‘Nou,’ vroeg de man, ‘wat denk je?’

‘Mij goed’, zei ik. ‘Laten we gaan, weg van hier.’

Alexander Baeyens

Archeologie

een huis van takken
waarin we opgevouwen wonen
we leggen dekens
op de wonden
trekken lijnen op de vloer

archeologen leggen
de tussenruimtes bloot
schemergebied van gewoonten
hier lopen onze lichamen
over in elkaar

wij zijn nog louter
leven waarin jij
de honden voert en vogels
in mijn handen rusten

Leen Verheyen

kookboek van een verwarde man

voor worst keelt men het varken
en kol de dikbilstier voor het
broodje bull en extra kracht

in het kookboek kanibalen
een goed recept voor een salade
te bereiden met huzaren

in het kookboek voor anarchisten
lees ik met rode oortjes over
kogelvis en knolamaniet

die ik het lief dat ik wil dumpen
voorzet als haar galgenmaal

Gerard Scharn

Eilandelijk ik

Ik pluk de bliksem uit de wolken

Raap de donder van de golven en het water raakt mijn enkels niet

Ik zie het eiland aan de overkant

Ander man ander land

Beloofd paradijs waar iedereen prijs schiet, maar verschiet van de tol die eist dat de stenen die je brengt edel zijn of je krijgt niets

Ik pluk bliksem uit de wolken, raap de donder van de golven en sta tot mijn knieën diep in de dromen. Levens die laten leven en licht geven aan de avond die elke nacht het einde luidt van een nieuw begin. Sterren die kijken hoe wij reiken naar elkaar en wegduwen, uitspuwen in plaats van handen geven en meetrekken naar het oppervlak om naar de hemel te kijken, samen net iets verder te rijden. Nee, wij zijn zwak, bang dat ons bestaan anders zal verlopen en onze ziel zal verkopen aan de omstandigheden van de hel. Het licht is fel en daalt tot in mijn schoenen terwijl ik probeer te zwemmen naar de overkant. Ander man, ander land

Dus ik pluk de bliksem uit de wolken, raap de donder van de golven en voel me drijven op de wonderen die de hemel voorbij schiet. Maar de sterren vallen met de avond mee en de zee tuimelt de dieperik in waarin ik mezelf verzijn als iemand anders en reik naar een leven dat ik het mijne niet kan geven omdat mijn hoofd niet zwaar genoeg is om te zinken. Dus ik drijf op mijn buik en kijk mijn ogen uit naar dingen die ik de rug toekeerde. Uit het oog is uit het hart en dat is niet zacht, want de diepte heeft zijn schoonheid maar ook zijn schaduw die ik niet begrijp omdat ik enkel drijf, maar hoe meer ik zie, hoe meer gewicht ik op mijn schouders voel als een zachte duw, een schok die me wakker maakt en de perfecte illusie van het oppervlak kraakt.

Ik pluk de bliksem uit de wolken

Raap de donder van de golven en ik voel dat ik langzaam verdrink, ik zink ik zonk tot het wrak dat de bodem raakt de sterren in mijn ogen maakt. Wanneer de woorden spraak raken en het water sterker graden bereikt, ben ik het die reikt naar een oppervlak waar de zuurstof tussen de illusie prijkt. Als een weerspiegeling van de realiteit die in het duister blijft voor zij die vloten.

Dus ik probeer het te kloppen, maar ik raak niet verder dan het plukken van de bliksem uit de wolken en het rapen van de donder van de golven terwijl ik mezelf neermaai met een hoop lawaai van beide kanten bestookt omdat ik tussen twee werelden leef en ze beiden denken dat ik niks om hun geef.

Want blond haar en blauwe ogen,

Blank en hier geboren

Arrogant, ambetant met te veel weinig verstand.

Ik moet een sterke mening hebben, maar wees geen activist.

Ik moet gelijk willen zijn, maar toch geen feminist?

En ik doe een poging om iets te zeggen en bruggen te bouwen op wolken, maar ik zeg ook dingen verkeerd, dus dan toch wel racist?

Met de woorden die ik spreek tot in mijn kist zweef ik tussen werelden, terwijl de wereld mij ervan gewist dat ik niets weet en beter ook niet spreek.

Dus ik pluk de bliksem uit de wolken, raap de donder van de golven en hoop dat ik met de woorden die mij maken toch iemand kan raken.

Prozaly

TROL

EXT. NAMIDDAG. NOORS BERGPAD

ANNA (30) zit met haar dochter ROOSJE (6) op een rots te rusten aan een bergmeer. ANNA heeft het moeilijk met haar ademhaling. ROOSJE stapelt steentjes op elkaar, zoals er veel hoopjes te zien zijn op de rotsen.

ANNA

Ik hoop dat een knappe Noorman ons naar beneden draagt. Dan betaal ik hem met een kus en leven we nog lang en gelukkig.

ROOSJE

Mag ik dan in zijn nek?

ANNA

Ja, en ik daaronder, in zijn rug.

Er passeert een Nederlands koppel. De vrouw zeurt.

VROUW

Jeetje, op het internet zag het er toch veel minder hoog uit.

ANNA neemt een notitieboekje en pen uit haar zak. Ze schrijft: "HOOFDSTUK 1:", maar schrikt op omdat ROOSJE iets roept.

ROOSJE

KIJK MAMA, EEN TROL!

Ze wijst naar een struise meneer die aan komt gewandeld.

ANNA

Roosje, dat is niet lief! Ik hoop dat hij je niet verstaan heeft.

BEN (45) wandelt naar hen toe.

BEN

Ah, Belgen!

ANNA

Sorry, meneer...

BEN

Ach, kinderen... Waarom denk je dat ik een trol ben, meisje?

ROOSJE

De trollen in mijn boek zijn ook lelijk, en hebben een dikke neus zoals jij.

BEN

Ja, in Noorwegen kan je er wel tegenkomen. En dat niet alleen. Dit is het land van Vikings, beren, houthakkers en oermannen. Maar toch lijken de mannen het meest op David de boskabouter. (Lacht)

ROOSJE

Jij bent veel te groot om een kabouter te zijn. En jouw neus...

ANNA

(Onderbreekt) En jij bent een wijsneus Roos. Ga maar een beetje spelen.

ROOSJE

Mag ik zwemmen?

ANNA

Nee, we weten niet hoe diep het water is. En bergwater is heel koud. Ga maar voelen.

ROOSJE loopt naar het water en doet haar schoenen en sokken uit om er in te gaan. Ze dipt haar teentjes er in maar durft niet. Ze kijkt rond of iemand haar ziet en voelt zich betrappt als ze ziet dat ANNA en BEN nog zitten te kijken. Ze hinkstapt een beetje voor het water.

BEN

wat doen jullie hier?

ANNA

Ik probeer een boek te schrijven, maar het lukt me niet. De inspiratie blijft uit. En Roosje eist ook veel aandacht.

BEN

Om op een paar goede ideeën te komen moet je je eerst ontdoen van een hele hoop waardeloze gedachten.

ANNA

Ja... Weet je...Sorry, wat is je naam?

BEN

Ben.

ANNA

Weet je, Ben, soms wou ik dat ik een hond was, en ik met vacht en al het water durfde ingaan. Dat ik niet eerst vanalles van me zou moeten afwerpen. Gewoon, zonder nadenken springen. Zoals ik zonder nadenken de bergen introk. Zonder inhaler. Zonder puffer, maar mét astma. (lacht) Hier ben ik de puffer.

Een paar engelse meisjes met leggings beslissen 300 meter voor het einde er de brui aan te geven.

MEISJE

We are NOT stopping now, princess. We are less than a mile away from that stupid rock YOU wanted to see.

BEN

Klimmen is zwaarder, maar dalen gevaarlijker. Een beetje zoals het leven. Zal ik jullie nog even verder naar boven helpen? Eens daar, kan je nog zien of je wacht op een Viking om je naar beneden te helpen.

ANNA

(lacht verlegen) Deal. Ik ben Anna trouwens.

EXT. NAMIDDAG. NOORSE BERGtop

ANNA, ROOSJE en BEN zijn aangekomen bij een groot rotsplateau op de top van de berg. Er zitten verschillende toeristen te genieten van het uitzicht op het Fjord. De Engelse meisjes trekken selfies. De Nederlandse vrouw smeert haar voeten in met zalf, terwijl haar man een dutje doet. ANNA haalt wat eten en drinken uit haar rugzak.

ANNA

Tikkeneike Roos?

ROOSJE neemt het hardgekookt eitje aan en tikt er een paar keer mee op een steen en pelt het. De eierschalen waaien weg, de lucht in, boven het Fjord. Anna zet 2 bekertjes neer en giet er fruitsap in.

ANNA

Sorry Ben, ik was niet voorzien op een derde persoon.

BEN

(glimlacht) Ik zou niet durven om aan jullie krachtvoer te zitten. Als jullie een beetje uitgerust zijn kunnen we trouwens best weer zo snel mogelijk aan de terugtocht beginnen. De lucht ziet er nogal onheilspellend uit.

ROOSJE kijkt gebiologeerd naar haar eitje.

ROOSJE

Mama, heeft een kuikentje al hersenen?

ANNA

(lacht) Ik hoop van wel schat, hoe gaan ze dat er anders achteraf nog instoppen?

ROOSJE

Bij papa hebben ze toch ook nog een hart ingestoken?

ANNA

Ja, maar hij had er daarvoor al wel één...

Een windvlaag waait de bekertjes om en ze rollen weg. Roosje staat snel op en holt er achter aan.

ANNA

(roept) ROOS!

Een rukwind neemt ROOSJE mee naar de rand van de rots. ANNA schiet er achter aan. Maar ROOSJE vliegt met een windstoot vooruit, de rots af.

ANNA gilt en wil er achter springen, maar BEN houdt haar met man en macht tegen. Ze schopt en slaat in het rond, gilt de longen uit het lijf.

Een ijzige echo weerklinkt in het Fjord. ANNA valt flauw. De bekertjes staan stil op de rand van de rots.

Joke

De fles die eeuwig leven wou

De afvaltruck dendert door de straat. Rustig op en neer schuddend over het asfaltdek. Gehavend asfalt is geen probleem voor deze stedelijke monstertruck. Zo heeft zij het graag. De afvaltruck stelt zich voor dat paardrijden net zo aanvoelt. Je moet het wegdek temmen. Voor mij is het iets problematischer. Meerdere keren vreesde ik te breken, in stukken te scheuren of minstens een barstje te vertonen. Mijn elegante glasvorm voor eeuwig misvormd. Elk geschud doet mij opschrikken. Dender, dender, dender. Door de Nationalestraat met het ochtenddauw nog op de perkjes voor het Modemuseum. Schud, schud. De cafeetjes en boetiekjes komen stilletjes tot leven. Rolluiken schieten wakker zonder te snoozen. De dag begint. Met de rolluikjes wordt ook de stad wakker. Her en der openen vermoeide oogjes. Ze willen niet, maar moeten.

Jef en Jos, het olijke duo, springen van de afvaltruck. Slenterend richting de voetpaden, cirkelen ze hun palmen rond de afvalzakken op de stoepen. In één vloeiende beweging, werpen ze de zakken netjes in de poep van de afvaltruck. Dat vinden ze grappig, knorrend dat zij het zo graag heeft. Ze spreken over vermaledijde familieleden en imaginaire maîtresses. Geen van beiden erkent de pietluttige armoede van hun fantasie. Het is een in stilte gesloten pact. Ik breng jou niet tot de realiteit en jij mij niet. Samen uit, samen thuis.

Jef en Jos slenteren richting de stoep. Hun afgeslenterde schoenen willen ze niet wegdoen. Ze doen het nog prima. Kakelend over wijven op TV en klojo's in de cinema, zagen ze zich een weg door de werkuren. Ik, de fles, lig zeer angstig in de afvaltruck. Jef en Jos slenterden ietwat geleden mij in één vloeiende beweging van de stoep naar de poep van hun afvaltruck. Ik botste naar beneden, mijn verbrijzeling tegemoet. Geheel toevallig, raakte ik geklemd in de hoek. Net boven de graaiende kaken van de afvaltruck. Jef en Jos zagen me niet liggen in dat hoekje. Ze dropten meer en meer afval, zonder mij op te merken. Al het afval snelde aan me voorbij, maar ik blijft genesteld in dat hoekje. Ik bleef wachten op een moment. Het moment van mijn sprong.

Altijd als ik wou springen. Stond Jef of Jos er weer. Was het te gevaarlijk. Waren de graaiende kaken extra hongerig. Ik bleef wachten, nog niet goed durvend. Er komt een bus langs. Hij neemt zijn tijd, met zijn moddervet gat geplonsd voor de afvaltruck. De kont van de afvaltruck rekt zich net iets meer open, flirtend met de bus. Ik spring spetterpoep-gewijs uit de afvaltruck. De open lucht tegemoet. Vrij. Ik hol verder, in de straat, op de stoep. Ik rol verder, de hoek om, met een brede bocht. Flessen kunnen geen dunne bochten nemen. Toch geen fles als ik. Gevormd als een voluptueuze vrouw. Waarom? Dat weet ik ook niet. Iets met vruchtbaarheid, zeker. Is het dat niet altijd. En dan de hoek om.

Laten we even terugdraaien. Terug naar de rust van gedachten voor het indommelen. Waarom sprong ik? Wat heeft het voor nut? Elk stukje afval eindigt in het containerpark, toch? Ik sprong omdat ik iets zag. Een foto langs de weg. Een foto van afval. In een museum, groot oprijzend boven het water. Rood dacht ik of bruinig rood. Een expositie over afval dat zich na jaren werken ophief tot kunst. Daar is afval veilig, geconserveerd voor toekomstige generaties kunststudenten. Irritant volkje, maar dat afval in het MAS gaat nooit naar het containerpark. Daar wil ik ook zijn. Eeuwig geconserveerd voor irritante kunststudentjes. Ik ga naar de paal die al zijn bruinige roodheid boven het water staat.

“Jef?”

“Ja, jos?”

“We moeten verder, kerel.”

“Me ni afjagen, e manneke. Tis ni om ter eerste.”

“Lapsjaar.”

“Micropenis.”

“Wa?”

“Ge het me wel verstaan.”

“Was da?”

“Wa?”

“Daar rolt ne fles over t straat.”

“Stapt dan af en smet die derin e. Met a gezaag altij.”

“Seg, doar wor ek ni voor betaald.”

De fles rolt de hoek om.

Knullig, valt het in een openstaand putdeksel.

De fles drijft in de riolen onder de stad.

Soms komt hij langs het MAS, die bruinig rode mastodont.

Zo dichtbij.

Dan drijft hij weer weg met het rioolwater.

Jef en Jos zijn geen vrienden meer.

Jos sliep met de vrouw van Jef.

Daar wordt hij niet voor betaald.

Jeroen Meylemans

Het schandaal van Beverdam

Pleeg nooit overspel in een dorp met dertien inwoners. Het brengt ongeluk. Vraag het maar aan Marieke van Hemelen.

Tijdens de gemeenteraad van vrijdag 5 oktober 1923 nagelde Cornelia Kleerebezem de zwangere Marieke aan de schandpaal met steenharde uithalen waar het bloed vanaf droop. Alle gemeenteraadsleden hielden tijdens de tirade hun hoofd angstvallig omlaag, bang voor haar gifgroene ogen, haar verbeterde mond, haar messcherpe tanden. Haar helse uitbarstingen bleken steeds de voorbode van macabere voorvallen in het anders zo rustige Beverdam. Iedereen wist dat Cornelia haar rivalen met zwarte magie terroriseerde maar niemand durfde haar erop aan te spreken. De vloek van Cornelia hing als een zwaard boven Beverdam. Een dorp dat nauwelijks nog ademhaalde.

Ook bij Marieke thuis was de spanning te snijden. Haar man Willem Kortekaas, impotent door een oorlogsincident, kon onmogelijk de vader zijn. Alles wees richting slager Hakkenbrak. Willem Kortekaas had na het bal van de burgemeester hem samen met Marieke in een innige omhelzing gezien, op het dorpsplein, achter het standbeeld van koning Frederik II op zijn paard. In een vlaag van jaloezie lichtte hij nog diezelfde avond Cornelia Kleerebezem in. Slager Hakkenbrak kreeg enkele dagen later in zijn winkel bezoek van Cornelia. Een oudere dame nam vlug haar bestelling in ontvangst, ontweek Cornelia's giftige blik en stormde met gebogen hoofd zo snel mogelijk naar buiten. Wat er zich toen heeft afgespeeld, weet niemand. Alleen vond men de dag nadien de slager op het dorpsplein, dwars over het paard, volledig in brons. Van koning Frederik II geen spoor. Zo'n dorp was het.

Van toen af sloot Marieke van Hemelen zichzelf in haar huis op. Enkel de buurvrouw kwam nog langs met de broodnodige boodschappen. Volgens de overlevering van generatie op generatie was grondig poetsen de enige remedie om het onheil van Cornelia uit het huis te houden. Ook al kende Marieke tijdens haar zwangerschap zware momenten, ze nam elke gelegenheid te baat om ramen en deuren, kasten en tafels van een grondige schoonmaakbeurt te voorzien. Ook haar verzameling porseleinen zwanen stofte ze driemaal daags af. Op haar kalender vinkte ze de dagen tot de geboorte af. Heel het dorp telde in spanning mee af.

In de zomer van 1924 gaf Marieke het leven aan Madeleine. Nou ja, leven. Het pasgeboren meisje huilde niet, het lachte niet. De ogen bleven wijd open. Toen Marieke haar dochtertje in de armen nam, bleek ze van porselein. Twee dagen later en nog steeds gebroken van verdriet keek Marieke voor het eerst in de licht bestofte spiegel. Haar blik viel op een kleine, zwarte plek. Ze veegde met een handdoek de vlek weg. De angst sloeg haar om het hart toen ze zag dat een groot deel van haar gezicht was weggewist. Alleen een halve mond, haar rechteroor en een stukje wenkbrauw bleven nog over. Met een fikse zwaai en zonder veel na te denken veegde ze de hele spiegel schoon. Op de lege plaats verscheen langzaam een nieuw gezicht. Gifgroene ogen, een verbeterde mond, messcherpe tanden.

Vol razernij en met Madeleine in een draagdoek op haar borst gewikkeld, liep ze naar het huis van Cornelia. Ze bonkte op de deur.

'Ik weet dat je thuis bent,' riep ze.

De deur draaide langzaam open.

Marieke duwde de deur met een smak open, zo hard dat Cornelia eensklaps op de vloer lag. Zonder haar aan te kijken, deed ze een juten zak om Cornelia's hoofd. Een walm van rottende muizen kwam haar tegemoet. Van achter haar rug haalde Marieke een broodmes boven en drukte die hard tegen de keel van Cornelia.

'Breng mijn dochter weer tot leven,' gilte ze. Een schilderij van een jong meisje in het zwart trok haar aandacht. Een lichte aarzeling maakte zich van haar meester. Ze voelde tranen opwellen.

‘Wat ga je doen, Marieke? Mij de keel oversnijden? Dat durf je toch niet. Je durft me zelfs niet eens aan te kijken.’

Marieke haalde diep adem en trok de zak weg. Er verscheen een sarcastisch lachje op het gezicht van Cornelia.

‘Ik zie de angst in je ogen,’ zei Cornelia.

‘Dat is niet mijn angst,’ zei Marieke. ‘Je ziet in mijn ogen jouw eigen angst. De angst om te sterven. Om te sterven zonder ooit iemand lief te hebben gehad. Zonder ooit geliefd te worden. Maar ik zal je van die pijn verlossen. Voorgoed.’

Met een ijselijke gil die in het hele dorp te horen was, stak Marieke het mes diep in de keel van Cornelia. Het schilderij van het jonge meisje viel met een doffe klap op de houten vloer.

Op dat moment woei er een frisse bries door de kamer en hapte Madeleine voor het eerst naar adem.

Gino Dekeyzer

